

Je tedy nárok konceptních úředníků na služné prvního stupně VIII. třídy podmíněn jedn a k absolvovanými studii právníckými, jedn a k předběžnou aspoň pětiletou praxí konceptní.

Tento a jen tento posléze dotčený požadavek promíjí se dle ustanovení § 41 cit. zákona úředníkům sloužícím déle než 20 let od platnosti tohoto zákona zpět počítaje.

Požadavek první t. j. absolvování studií právnických však dispensí v § 41 zák. udělenou prominut není, a nárok na služné prvního stupně VIII. třídy dle § 19 II. č. 1 nevzchází tedy úředníkům konceptním, kteří absolvovanými studii právníckými se vykázati nemohou, byť i sloužili déle 20 let. Ustanovení § 6 zákona není možno se dovolávati, poněvadž ustanovení toto promíjí průkaz o vykonaných studiích a zkouškách právnických dosavadním úředníkům konceptním jen potud, že i na dále mohou i bez průkazu řečené kvalifikace jako úředníci konceptní ve službě setrvati.

Stěžovatel nesporně nemá kvalifikace dle § 19 II. č. 1 (druhá věta) zák. požadované a jest tedy bezdůvodna stížnost jeho, pokud se domáhá přiznání služného prvního stupně VIII. třídy dle ustanovení právě citovaného.

Pokud pak stěžovatel teprve ve stížnosti k tomuto soudu podané chce ze zákona ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n. vyvozovati nárok, aby služné upraveno mu bylo dle tohoto zákona, nebylo lze těmito vývody se zabývati, poněvadž naříkané rozhodnutí otázkou, má-li služné stěžovatelovo dle tohoto zákona býti zvýšeno, se nezabývalo a ani stěžovatel sám v administrativním řízení nárok takový nevznesl (§ 5 zákona o správním soudě).

Č. 505.

Zabírání bytů: Zkoumání způsobilosti zabíraných místností po stránce zdravotní není předmětem řízení upraveného zákonem o zabírání bytů.

(Nález ze dne 3. září 1920 č. 8033.)

Věc: Bedřich a Hela Herrmannovi v Praze (adv. Dr. Otto Konrad z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabránění zahradiho domku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Společný bytový úřad v Praze zabral naříkaným rozhodnutím domek v zahrádce o dvou pokojích s kuchyní při domě čp. 968 v ulici u Půjčovny, poněvadž je prokázáno, že není obýván a že věci tam uložené možno uložit jinde.

Stížnost proti tomu podanou neshledal nejvyšší správní soud důvodnou.

Dle protokolu z 22. dubna 1920, jehož správnost stěžovatel potvrdil, jest v označeném domku byt sestávající z 1 pokoje, 1 kabinetu, 1 kuchyně, 1 spíže, 1 klosetu. Se zřetelem k tomu dlužno míti za zjištěno, že jde o místnosti, jež dle povahy své určeny jsou k bydlení, tudíž o místnosti, jaké má na zřeteli ustanovení § 8, odst. 1 zákona z 30. října 1919 č. 592

sb. z. a n. Na této objektivní povaze oněch místností nemění nic, že dle udání stěžovatelova pobyt tam jest možný jen za tepla a slunečna, čímž zřejmě chtěl naznačiti, že užívalo se jich jen k pobytu přechodnému. Nepopřeno jest, že místnosti ony obývány nejsou. Uvedené okolnosti odůvodňují však zabránění po rozumu citovaného § 8, odst. 1, č. 1 zákona zabíracího.

Dovozuje-li stížnost, že zabrané místnosti se pro různé závady, zejména zdravotní k obývání — míněno jest patrně k obývání stálému — nehodí, jest naproti tomu podotknouti, že zkoumání způsobilosti místností zabraných po stránce zdravotní není předmětem řízení upraveného zákonem o zabírání bytů. Zabírací nález nikterak neprejudikuje rozhodnutí příslušného úřadu o tom, zdali, za jakých podmínek a v jakém rozsahu, po případě po jakých úpravách a stavebních změnách, jež dle § 13, odst. 3 zákona zabíracího mohou býti provedeny, zabraných místností smí býti k účelům bytovým užíváno. Již z tohoto důvodu nemohl by také poukaz stížnosti na předpis § 1 min. nař. z 28. března 1918 č. 114 ř. z. býti uznán za přílehlavý, nehledě ani k tomu, že při svém výslechu stěžovatel netvrdil, že stran místností, o něž jde, je třeba výroku, zda se připouštějí k obývání ve smyslu onoho předpisu.

Těmito úvahami dospěl nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti.

Č. 506.

Administrativní řízení: Předpisy zákonné stanovící rekursní lhůty, jsou normou kogentní, která váže stejně strany jako úřady a jenom zákonem může býti změněna.

(Nález ze dne 3. září 1920 č. 8043.)

Věc: František Bláha v Tuchomyšli proti ministerstvu školství a národní osvěty o přeložení na trvalý odpočinek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatel byl rozhodnutím zemské školní rady ze dne 3. července 1917, doručeným mu dle vlastního udání dne 21. července 1917, dán z moci úřední pro úředně zjištěnou chorobu na trvalý odpočinek.

Po doručení tohoto rozhodnutí žádal stěžovatel jak u okresní, tak u zemské školní rady, aby mu byla lhůta k podání odvolání proti zmíněnému vynesení prodloužena o 14 dní, tedy do 19. srpna 1917 a zaslal pak, když mu vyřízení této žádosti nedošlo, dne 15. srpna 1917 odvolání poštou okresní školní radě v Lanškrouně.

Ministerstvo kultu a vyučování zamítlo výnosem ze dne 10. dubna 1918 čís. 9202 toto odvolání jako opožděné, poněvadž nebylo podáno v zákonitě 14denní lhůtě u okresní školní rady.

Dne 15. srpna 1919 došlo ministerstvu školství a národní osvěty podání stěžovatelovo, ve kterém po vyličení svrchu uvedeného skutkového děje reprodukuje žádost svou k zemské školní radě ze dne 24. srpna 1918, ve které na to poukazoval, že podal včas žádost o prodloužení rekursní lhůty a žádal o udělení vysvětlení a pokynů, kterážto žádost byla vyřízena vnesením zemské školní rady ze dne 3. října 1918 čís. II. A 2429/16